

DOKUDAILY

NUMRI I PESTË

EDICIONI XXIV

E MARTË, 5 GUSHT 2025

Rekomandime

Faqe 03

Intervistë

Faqe 04

Mbi filmat

Faqe 06

UJË ZJARR UNË TI

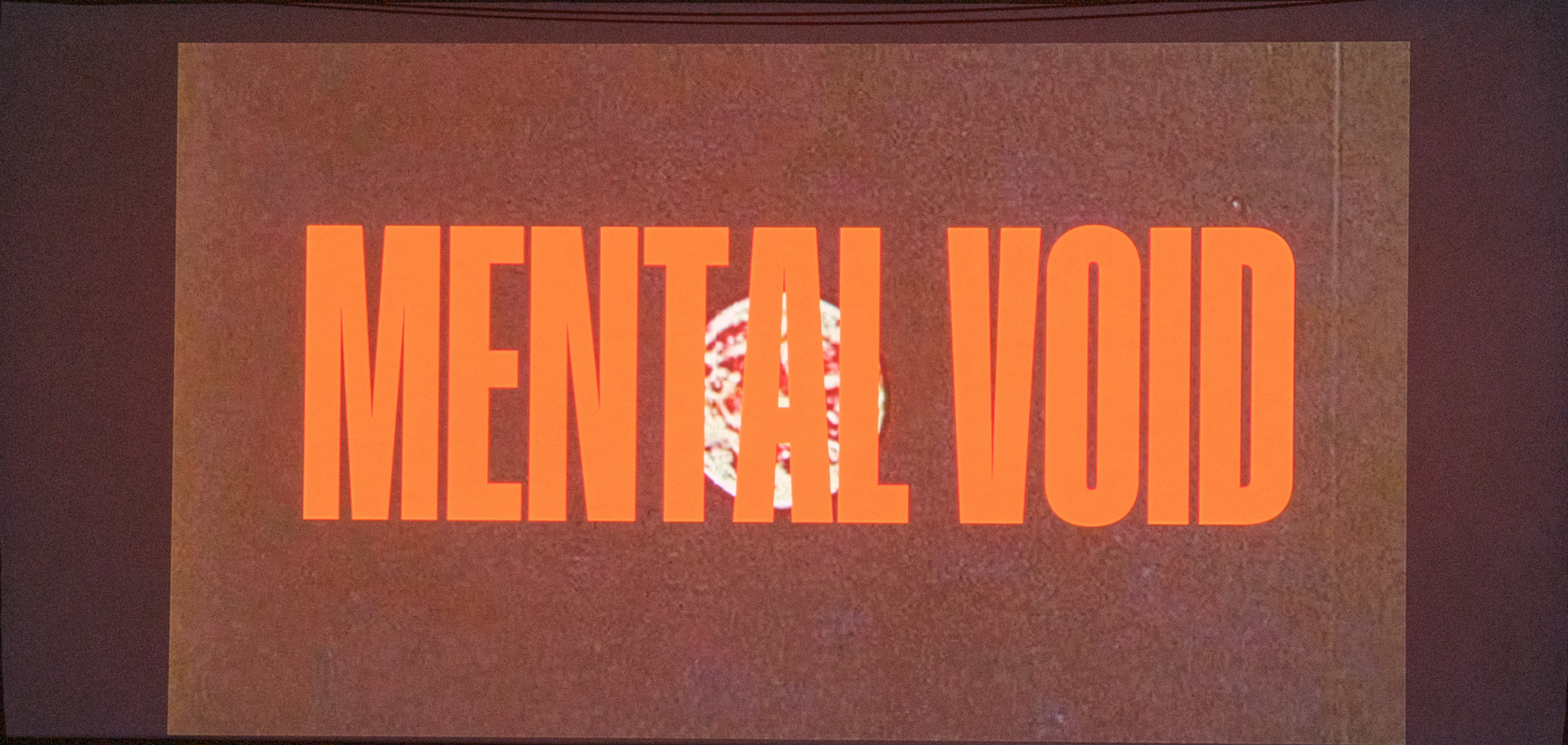
Duhet të ketë më shumë brenda në ne, packa se kemi shkruar e folur si një pasojë (jo)progresive e këtij debati historik. Cka dua të them? Them se gjithcka është shumë më e thjeshtë e thënë se sa e thënë dy herë. Cka dua të them? Se nëse përumbemi në komunikim, duhet të jetë aftësia e të qenurit inert për të ndier në atë moment. Sidoqoftë, me përdor fjalët, këto sisteme të thjeshta të simbolikave e tingujve, që vetë i kemi krijuar, munden të na shpëtojnë.

Kur botës iu desh të krijonte zjarrin, fjalët ishin të thjeshta siku “zjarr”, “ujë”, “gur” dhe më pas na duhej të komunikomin nëse një veshje ish e artë apo e bardhë. “Shnosh” i referohet një sjelljeje thellësisht në pendim mes të cilës unë duhet ta shkoj jetën, por gjithashtu e përfton në vete edhe të kundërtën e cka është: një gjendje e të qenurit mirë fizikisht.

Ndaj nëse flas për frikë e unë shqiptoj fjalën “frikë” a do e kishe kuptuar se për çfarë jam duke folur? A është sepse njëherë i je frikësuar dickaje apo është dicka që yt vëlla ka paralajmëruar për? A po mendon për vëllain tënd tani? E cka nëse nuk jam e ciltër? Shumë prej përsiatjeve në këtë edicion të DokuFest, përfshin censurën ndaj fjalëve, ndaj ne na duhet ta “rimarrim gjuhën prej manipulimit” e për me shpreh dëshirën e vetme që përherë të dëgjojmë të vërtetën.

Asgjë pos fjalëve, gjuhës, shkronjave të shtrydhura me njëra-tjetrën për të patur mundësinë e vetme për të qenë i pranishëm - për mirë apo për keq. Ndaj në angazhohemi në këtë antropologji të ndjenjave, të vetmet lutje që ja kanë dalë të na bëjnë punë. Duket se fjalët janë ende mjet për mbijetesë ashtu sikurse ne e kemi shumë të thjeshtë të themi “zjarr”, “ujë”, “ti”, “unë”.

Shkruar nga Anita Morina

MENTAL VOID

REKOMANDIME

**FIUME O MORTE! / 112' -
INTERNATIONAL FEATURE DOX**

DOKUKINO 17:30

**THE CORIOLIS EFFECT / 110'
GREEN DOX**

DOKUKINO 19:30

**I HAVE NEVER BEEN ON AN AIRPLANE/ 68'
BALKAN DOX**

KINO LUMI 20:00

**ONLY ON EARTH/ 93'
GREEN DOX**

DOKUKINO PLATO 22:30

**SOIL AND WINGS / 77' 41"
BALKAN DOX**

KINO LUMI 22:30

**IBADET RAMADANI
& BAND
DOKUNIGHTS**

SONAR STAGE 22:30

INTERVISTË

E tashme e përherëshme

Një bisedë me Theo Panagopoulos

FOTO: FERDI LIMANI

Takimet me regjisorë janë një nga gjërat tona të preferuara dhe sot kemi për ju një bisedë të veçantë. Ne e dimë sa jetike është për nisjen e secilës ditë të marrësh një kafe te Bar Aca, veçanërisht në një ditë si kjo, që ngjan me një mëngjes të mbushur me kaq shpirt melankolie, pas një dite me shi të rëndë. DokuDaily u takua me Theo Panagopoulos, regjisorin e filmit “The Flowers Stand Silently, Witnessing”, që garon në kategorinë Ndërkombëtare të Dokumentarëve të Shkurtër në DokuFest. Është hera e tij e parë në Prizren dhe pas një agjende të ngjeshur nga Glasgow në Tiranë e më pas në Kosovë, ulemi në një kafene ku e dimë mirë se çfarë do të ndodhë. Intuita ballkanase ndizet, makinat e mëdha që zakonisht mbysin rrugicën prej guri bëjnë ndalesat e tyre të zakonshme dhe biseda nis.

Kjo skenë kaq ikonike e Prizrenit i duket shumë e njohur. Rritja në Greqi i ka dhënë gjithë aftësinë për t’u përshtatur me këtë ambient. Ndërsa flasim në këtë atmosferë gjysmë të qetë, bisedojmë për konkurrencën, një temë kurioze që ose bashkon, ose ndan audiencën, por për Theon nuk ka nevojë për krahasim. Regjisorët mund ta gjejnë veten në përzgjedhje të ndryshme, dhe mendimi për fitore apo humbje nuk shton asgjë në bisedën që duhet të kemi. Mes shmangies dhe mendimit për dokumentarët në një mënyrë industriale, ai gjen veten në mes, ose siç thotë ai:

“Është një sistem i tërë që e bën festivalin konkurrues edhe ndaj festivaleve të tjera. Është një industri më vete në mënyrën se si funksionon. Por është shumë bukur të shohësh se si çdo festival e bën në mënyrën e vet. Ata gjithashtu i ndajnë dokumentarët nga fikcioni. Dhe ndonjëherë është sepse dokumentarët përfshijnë edhe fikcion

Më duket si një kategori më e madhe, në mendimin tim, sepse përfshin shumë lloje të ndryshme filmashsi f, ilm arkivor, film hibrid, vëzhgues dhe fikcioni ka zakonisht formulën e vet. Por, unë në fakt dua thjesht t’i shikoj filmat.”

Në filmin e tij “The Flowers Stand Silently, Witnessing”, Theo pati një moment të kuriozitetit të ngjallet teksa kërkonte në arkiva dhe e mandej gjeti një material të vyer që do të bëhej baza e filmit të tij. Ai thotë se gjetja e këtyre materialeve arkivore me fusha me lule në Palestinë ishte krejt rastësore. Ato thjesht kishin nevojë për dikë që t’i shihte, pas më shumë se 50 vitesh të mbetura në një dhomë arkivi. “Gjeta një përshkrim që thoshte: Lulet e egra të Palestinës, diku nga vitet 1930 apo 1940, por nuk kishte asnjë imazh. Të gjitha filmat e tjerë kishin imazhe. Pastaj kontaktova arkivin, dhe as ata nuk e dinin që e kishin atë. Këto databaza ishin krijuar dy dekada më parë, dhe njerëzit ndryshojnë vazhdimisht – ata s’e dinë që e kanë derisa dikush t’u thotë: ‘A mund ta shoh këtë?’ Kështu funksionon ende.”

Gjetja e pamjeve të xhiruara nga një misionar skocez, me pasion për të filmuar lule, shkaktoi një moment reflektimi dhe një interes të thellë për të kuptuar këndvështrimin e tij. Regjisorin i përshkruan këto si imazhe tejet të bukura, por gjithashtu koloniale dhe me një mënyrë shumë britanike të të parit të botës. Këtu lindi edhe ideja e ripërvetësimit të këtyre pamjeve si diçka që i përkiste atij. Ai aplikoi në Scottish Documentary Institute pa ditur nëse këto materiale të pa zhvilluara do të ktheheshin realisht në diçka. Dhe, me fat, u kthyen.

Siç thotë vetë:

“Vetëm të gjeshe një arkiv rreth Palestinës është aq e rrallë dhe unike, sa që brenda saj ka një ide, ka vlerë.”

Flasim më tej për mënyrën se si mund t’i qasemi arkivave. Ndonjëherë lind një ndjenjë pronësie, ndonjëherë njerëzit projektjnë mbi to idetë e tyre. Për Panagopoulos ekziston kjo ndjesi projekti, por mund të gjendet gjithashtu edhe një ndjenjë përkatësie. Sidomos sepse këto materiale janë histori, por janë një histori e së tashmes, e asaj që po ndodh në Palestinë. Ndjenja e pronësisë transformohet në diçka personale, si të gjeshe paraardhësit e tu, disa fije që të lidhin me një të kaluar që po shkatërrohet.

Por në filmin e tij, ky material historik, kjo realitet, shndërrohet në një udhëtim poetik. Dhe këtu hyn fikcioni, duke shkrirë zhanrin dhe ndërtuar një përvojë prekëse. Duke parë se si imazhet mund të manipulohen sot, qasja ndaj këtij materiali arkivor kërkonte një nivel vëmendjeje për të krijuar një ndjenjë përkatësie dhe në një mënyrë edhe zije. Regjisorin thotë: “Mendoj se zija ndodh gjithsesi dhe pastaj përpiqesh të gjeshe një gjuhë përmes arkivave që ta përkthejë atë. Kjo ishte vështirësia gjatë montazhit, sepse duhej të lexohej kështu, ashtu siç ndihesha unë. Pjesa më e vështirë ishte që mund të kisha bërë qindra filma të ndryshëm me të njëjtat pamje, me të njëjtat 45 minuta që punoja. Por e dija që filmi duhej të përkthente atë që ndieja në atë moment, ndërkohë që mbaja një dhembje të madhe për qindra e mijëra njerëz të vrarë.”

Ndjesia e së tashmes shpërbëhet dhe përsëritet sa herë që filmi shfaqet. Jeton në një të tashme të përherëshme që aktivizohet çdo ditë kur ndodh diçka e re dhe e tmerrshme. Ky film lidhet me kohën në një mënyrë prekëse dhe reflektuese, për të kuptuar historinë që po fshihet, dhe ka mënyra për të parë pas me pak fat dhe kuriozitet.

“The Flowers Stand Silently, Witnessing” mund ta shihni nesër, më 6 gusht, nga ora 14:30 në Sallën e Vogël në Shtëpinë e Kulturës.

DOKUTALKS

Askush nuk po e blen filmin
tuaj të shkurtër: Po tani çfarë?

Tema e DokuTalks të së hënës kishte për qëllim të ndihmonte krijuesit dhe producentët e filmave të shkurtër, me titull "Askush nuk po e blen filmin tuaj të shkurtër: Po tani çfarë?" Panelistët tanë për diskutim ishin Laurent Crouzeix i Festivalit dhe Tregut të Filmit të Shkurtër Clermont-Ferrand, Theodoros Panagopoulos, regjisor i 'The Flowers Stand Silently, Witnessing', Tam Dan Vu i shpërndarjes dhe shitjeve të filmave të shkurtër 'TRAVELLING' dhe Sari Volanen, redaktore e filmave të shkurtër në Yle (kompani finlandeze e transmetimeve). Tema u moderua me mjeshtëri nga Dea Gjinoçci.

Sari Volanen, e cila blen filma të shkurtër për programet televizive finlandeze, dha një pikëpamje të brendshme mbi atë që e bën një film të shkurtër të suksesshëm. "Unë kërkoj tre gjëra kryesore kur zgjedh një film të shkurtër: rëndësinë, fuqinë (duhet të jetë prekës) dhe vlerat. Megjithatë, secili ka kriteret e veta." Ajo tha se paguan për filmat, por me një buxhet të kufizuar dhe nuk mund të blejë shumë për audiencën e saj në Finlandë. Sari u pyet se si është zhvilluar ose rritur audienca e saj gjatë dekadave të saj në industrinë e filmit, ajo u përgjigj "Jo shumë!", gjë që shkaktoi të qeshura në sallë.

Laurent foli për festivalin e tij në Clermont-Ferrand, dhe se si ata shohin shumë, shumë pjesëmarrje dhe kanë shumë për të zgjedhur në aspektin e numrave, por hapësira dhe koha janë të kufizuara në festivalin e tij, kështu që vetëm disa të zgjedhur ia dalin të kualifikohen.

Ai përmendi se festivali i tij është i njohur për katalogun e tij të filmave të shkurtër. Ky katalog është bërë një mjet i vlefshëm si një bazë të dhënash dhe qendër informacioni për filmat e shkurtër, me festivale dhe organizata të tjera që shfaqin filmat që ata i gjejnë të dobishëm ose që i përshtaten katalogut, gjë që u jep krijuesve të filmave të shkurtër më shumë ekspozim dhe një audiencë më të gjerë për filmat e tyre.

Të 4 panelistëve iu pyetën se çfarë këshille do t'u jepnin regjisorëve të filmave të shkurtër dhe atyre që aspirojnë të krijojnë filma të shkurtër. Tam deklaroi se ajo i pyet regjisorët e filmave të shkurtër "Cili është qëllimi juaj? Çfarë po përpiqeni të arrini? Çfarë do të thotë suksesi për ju?" Ajo tha se përgjigjja e këtyre pyetjeve, ose të paktën marrja në konsideratë e tyre, është e rëndësishme para se të filloni një projekt. Sari deklaroi: "Përpiku të jesh origjinal, unik. Por kjo është një gjë e vështirë për t'u bërë, në fakt, sepse janë bërë kaq shumë filma të shkurtër. Është e rëndësishme të jesh i apasionuar pas asaj që po krijon."

Tam e përsëriti këtë ndjenjë, duke thënë se "filmat e rinj të shkurtër duhet t'i shtojnë diskutimit, të shtojnë vlerë dhe të jenë të vlefshëm. Nuk është e lehtë të krijosh një film të shkurtër të mirë. Bëje të mirë!" Një pikë e mirë për kineastët tanë të ardhshëm për ta marrë në konsideratë! Shumë në audiencë ishin regjisorë të filmave të shkurtër aspirantë ose të rinj, dhe kishin shumë pyetje të menduara mirë për panelin, të tilla si pyetje në lidhje me financimin dhe shpërndarjen. Panelistët thanë se filmat e shkurtër nuk duhet të jenë fitimprurës, dhe kjo lejon një nivel të caktuar lirie për të ndjekur një vizion, por mbi të gjitha duhet të jetë interesant dhe diçka që do të tërheqë një audiencë.

Dea tha se publiku i DokuFest i ka shijuar vërtet filmat e shkurtër në festivalin tonë, pasi nuk ka shumë mundësi për të parë filma të shkurtër, veçanërisht në një ekran të madh. Ajo tha se publiku natyrshëm do të marrë një rrezik për një film të shkurtër, pasi kërkon më pak kohë për ta, dhe tema e filmave mund të krijojë emocione sepse shpesh janë një sasi e panjohur.

Shumë regjisorë do të pajtoheshin se filmat e shkurtër janë më të vështirë për t'u bërë, thjesht sepse ka më pak kohë për të krijuar thellësi, një personazh, një histori prapaskene. Duhet më pak kohë për ta parë një të tillë, por ato kërkojnë shumë aftësi për t'u bërë mirë, kështu që urime regjisorëve tanë të filmave të shkurtër që vazhdojnë të prodhojnë këto projekte.

MBI BLAST FROM THE PAST

FOTO: ELMEDINA ARAPI

Kino Lumbardhi (Bistrica), një nga hapësirat kryesore të Dokufest-it, është aktualisht në proces renovimi. Në vitin 2022, teksa festonim 70-vjetorin e kinemasë në Prizren, digjitalizuar listat e shfaqjeve të filmave që zbuluam në arkivat e Lumbardhit. Më pas, bëmë kërkime mbi këta filma dhe kuruam programin Blast from the Past bazuar në ato listime.

Tashmë në edicionin e saj të katërt në Dokufest, Blast from the Past përzgjedh çdo vit filma që pasqyrojnë temën kryesore të festivalit. Këtë vit, nën konceptin Endless Greed Mental Void, kemi përzgjedhur tre filma që shprehin kritika të forta ndaj rendit të ri botëror, autokracisë, manipulimit, radikalizimit, si dhe ndaj liderëve dhe sistemeve që e përqeshin inteligjencën tonë. Edhe pse të krijuar në periudha të ndryshme, secili prej këtyre tre filmave rezonon fuqishëm me realitetet politike e shoqërore të ditëve tona.

Më 2 gusht, shfaqëm filmin Nineteen Eighty-Four (1984), me regji të Michael Radford, bazuar në romanin e George Orwell-it. Siç dihet, 1984 përshkruan jo vetëm burgosjen fizike, por edhe atë mendore: një gjendje rrënimi psikologjik nën mbikëqyrje të vazhdueshme dhe një të vërtetë që rishkruhet pafundësisht. Kjo kultivon një paranojë kolektive që minon shëndetin mendor shoqëror. Filmi nuk është vetëm një distopi, por edhe një thirrje për ndërgjegjësim politik dhe rezistencë mendore.

Më 4 gusht, shfaqëm O-BI, O-BA: The End of Civilization, një film polak që vjen si një formë vërejtje të thellë, në vitin 1984. Si në veprat e tjera të Piotr Szulkin, ky film ofron një kritikë të ashpër ndaj kolapsit mendor dhe shfrytëzimit të besimit.

Ai tregon se si, pas një shkatërrimi bërthamor, të mbijetuarit qetësohen me një mit të sajuar mbi shpëtimin, duke treguar se si trauma masive dhe pafuqia gërryejnë shëndetin mendor. Hapësirat klaustrofobike, trupat në dekompozim dhe një pritje e dëshpëruar theksojnë se distopia nuk është vetëm politike, por edhe psikologjike. Szulkin tregon se edhe shpresa mund të shndërrohet në një armë nga sistemet e kontrollit.

Dhe më në fund, më 8 gusht, do të shfaqim Lost Highway (1997), një film nga mjeshtri i ndjerë David Lynch, i cili u nda nga jeta këtë vit. I formësuar nga temat e traumës, fajit dhe identitetit të fragmentuar, ky film hedh dritë mbi errësirën e shtypur të ndërgjegjes amerikane pas luftës. Kufijtë e turbullt mes realitetit dhe ëndrrës, vetes dhe tjetrit, pasqyrojnë jo vetëm kolapsin psikologjik individual, por edhe atë kolektiv.

Në një epokë të shënuar nga gjenocidi në Gaza, pushtimi rus i Ukrainës dhe një garë gjithnjë e më aktive armatimi bërthamor, vlera e ligjit po gërryhet dhe adhurimi i liderëve është në rritje. Racizmi dhe fanatizmi po mbështeten gjithnjë e më hapur, ndërsa injoranca rritet me një vetëbesim të paprecedentë.

Tre filmat e përfshirë në programin Blast from the Past, për fat të mirë a të keq, dëshmojnë për gjendjen aktuale të botës sonë.

FOTO: GRESA NUREDINI

RECENSIONE

The Coriolis Effect (2025)

A e dinit se Toka mund të marrë frymë? Tingëllon sikur po merr frymë, madje edhe sikur po psherëtin, në këtë dokumentar natyre të filmuar në ishujt e Kepit të Gjelbër. Ne kemi ndjesinë se toka jo vetëm që po na mbështet, por edhe po na shikon, ndërsa vrapojmë përreth, në sekondat tona të çmuara, si milingona në një mision."Nëse Toka do të mund të fliste, çfarë do të na thoshte? Më jepni një pikë të vogël uji, vetëm një pikë të vogël uji." Një i ri po vajton mungesën e shiut në Kepin e Gjelbër. Ironia është se megjithëse Kepi i Gjelbër është i rrethuar nga uji, ka pjesë të ishullit në thatësi, që kanë nevojë urgjente për shi. Ky dokumentar është i fuqishëm sepse jo vetëm që ka filmuar bukur natyrën dhe jetën e egër, por kap edhe natyrën njerëzore, pasi vendasit kërkojnë të mbrojnë tokën dhe plazhet e tyre, por duhet të jetojnë gjithashtu. Ata kanë nevojë për peshk, shi, të korra, dhe marrja e këtyre është lufta e përjetshme me natyrën.

“Në këtë arkipelag, me detin si kufi nga të gjitha anët, era dhe retë janë udhëtarët e përjetshëm”, thotë një plak që e ka vëzhguar botën dhe forcat e saj nga plazhet e Kepit të Gjelbër. Mrekullia e natyrës e bën atë të filozofohet “Pa dyshim, planeti është një qenie e thellë dhe ne jemi vizitorë që kalojnë andej.” “O njeri i erës, me shumë erë”, thotë një vendas. Mund të jetë e vështirë të gjes veten rehat në planetin Tokë, veçanërisht nëse je i bllokuar jashtë. “Jemi këtu në një pelegrinazh. Na pëlqen apo jo, jemi në një pelegrinazh. Jeta jonë është një pelegrinazh. Jemi të vetëdijshëm për këtë apo jo... të gjithë janë në një pelegrinazh.” Fjalë të thella, që na kujtojnë se jeta është e shkurtër, ne jemi vizitorë në këtë tokë.

Fundi ishte prekës, me disa breshka të vogla që shpëtohen nga ngecja në litarë, dhe një breshkë që e quajtnë Xhek. Ai arrin në oqean, por vetëm me ndihmë. Një metaforë për jetën. Vazhdo. Oqeani është diku atje jashtë, dhe është një oqean i madh. Vështirë për t’u arritur, por e pamundur për t’u humbur. Dhe nëse dikush ju ofron ndihmë, pranojeni.

Deck 5B (2024)

Ky film i shkurtër nga Suedia na tregon se "planet më të mira të minjve dhe njerëzve shpesh shkojnë keq", siç na kujton poeti i famshëm. Në këtë film, planet fillojnë të ndryshojnë. Edvini i vogël nuk po kalon lehtë me mamin e tij me pushime. Në fund, duket sikur mosbashkëpunimi i Edvinit të vogël ia ka prishur ditën. Ai nuk mund të bindej të pranonte, dhe tani mami është e inatosur. Mami e fut në makinë, ai e ka fituar këtë, ajo nuk do të shkojë me pushime me të dashurin e ri, të paktën jo sot.

Filmi vazhdon me një melodi të gëzueshme suedeze për pushimet, e cila është e vendosur përballë humorit të saj. Ajo është e mërzitur, pasi djali i saj nuk bashkëpunoi me planet e saj të pushimeve. Teksti i këngës: "Eja me mua, thuaj po, jo jo... Ja ku po vij, tani fillon festa. Do të jetë përsëri verë në Suedi... Po, një verë përsëri në Suedi..." Ajo ishte shumë afër të kalonte pushime të mira, dhe ne lexuam zhgënjimin në fytyrën e saj. Nëse keni fëmijë, e dini ndjesinë, kujtoni mezi ato ditë jo shumë të përsosura. Ndonjëherë planet tuaja për një ditë argëtuese, një dalje të lumtur familjare, mund të prishen nga “përbindëshat e vegjël”. C’est la vie!

DOKUNIGHTS

Harmonitë nga një Ukrainë e lirë

“Përshëndetje të gjithëve. Ne jemi DakhaBrakha. Nga Ukraina e Lirë.”

Dhe kështu filloi performanca e jashtëzakonshme dhe që na shenjë në shpirt e mbrëmjes së kaluar, ndërsa katër muzikantë fenomenalë (Marko Halanevych, Iryna Kovalenko, Olena Tsybulska dhe Nina Garanetska) dolën në skenën Sonar, të veshur me veshje tradicionale ukrainase të zbukuruara, duke përcjellë një mesazh të fuqishëm rezistence përballë tiranisë.

Disa miq më pyetën para shfaqjes se si do ta përshkruaja muzikën e DakhaBrakha dhe unë gjithmonë e kisha të vështirë të jepja një përgjigje. Ende e bëj: grupi e quan stilin e tyre si 'etno-kaos', duke përzier instrumente dhe melodi të ndryshme nga kultura të ndryshme në një sesion muzikor botëror, por kjo nuk i bën drejtësi ndryshimit të tyre të pakategorizuar të zhanreve dhe gamës së pabesueshme. Fillimisht, duke filluar me një vërshim të kobshëm harmonish, performanca e tyre kaloi nga kompozime popullore gjithëpërfshirëse në atë që ata e përshkruajnë si 'etno-tekno' përmes baladave të trishtueshme dhe këngëve të çuditshme. Në një moment je duke pirë kafe në një kafene pariziene, në tjetrin duke luajtur në një bar bavarez dhe pastaj je duke u rrëmujur në rrugicat e një muzike noir.

Ky diversitet u shtri deri në zotërimin e grupit mbi një gamë instrumentesh të larmishme, duke përfshirë violonçelin, daullet ritmike, një tastierë me tinguj përndritës, një seri dajresh, një pajisje të çuditshme që imiton këngën e zogjve dhe madje edhe atë instrument me gojë të tingëlluar që askush nuk e di emrin

Vetëm përmes DakhaBrakha do të vallëzoni si me një kitarë elektrike ashtu edhe me një fizarmonikë dhe kjo nuk do të duket si tronditëse - një eklekticizëm i përforcuar nga vokalet e jashtëzakonshme të grupit në shfaqje. Halanevych kaloi nga këngët e thella e të ngjirura në falsetin që të ndalte zemrën, Garanetska ofroi një rrjedhë energjike të kapur midis fjalës së folur dhe repit, dhe Halanevych dhe Kovalenko krijuan harmoni të mrekullueshme mes britmave depërtuese dhe jehonike.

Çuditërisht, e gjithë kjo ndihej e përsosur: pavarësisht aftësisë kameleonike të DakhaBrakha për të ndryshuar stilin dhe tempo, ato ruajnë një linjë të qëndrueshme: harmoni vokale qiellore, instrumente që trokitin gishtërinjtë dhe një theks në festim si rezistencë. Ky element i fundit është i rëndësishëm: duke festuar këtë rrjet ndërkufitar kulturash dhe stilesh, DakhaBrakha i kundërvihet atyre që kërkojnë të homogjenizohen - një mesazh i fuqishëm politik duke marrë parasysh pushtimin e vendit të tyre nga Rusia.

Duke ndryshuar tempo në diçka më të relaksuar, por jo më pak kontemplative dhe të ndjerë, sonte, Ibadet Ramadani na nderon me praninë e saj edhe një herë, duke u rikthyer në Kosovë për të ndarë albumin e saj me të njëjtin titull me nuanca folk, të ndihmuar nga meloditë e mbushura me xhaz. Bashkohuni me ne në kala për një përvojë transportuese që ofron mundësinë e përsosur për të kërcyer, për t'u çlodhur dhe për t'u humbur në tekstet e saj emocionues të këngëve dhe vokalin melodioz.

Shkruar nga Gus Edgar-Chan

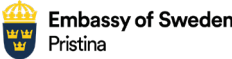

FOTO:LUKA STRIKA

General Sponsor

Principal Partner

Principal Partner

Golden Sponsor

